

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok,
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosé ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerstwosé da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džěń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpoń ty.

Z njebjes mana
Njeh čí khmana
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew čel!

F.

Šerbiske njedželske žopjena.

Wudawa so kóždu šobotu w Smolerjez knižicziščerńi w Budyščinje a je tam ša šchwórtlětnu pschedplatu 40 np. dostacž

4. njedžela po tšoch kralach.

Psalm 93.

„Tón Knjes je š kralom a krašnje wuhotowany; tón Knjes je woblecženy se šylnosću a je kralestwo ša-poczał tał daloko, hač šwět je, a wobtwjerdžil, šo šo hnuč njebudže. Wot teho čaša šteji twój stol hotowy, ty šy wěčny. Knježe, reki posběhaju šo; reki posběhaju šwoje šchumjenje, reki posběhaju žołmy. Te žołmy w morju šu wulke a šchumja hrošnje; tón Knjes pał je hiščeže wjetšči we wyškofšči. Tvoje šłowo je prawa wučžba; šwjatosč je ta rjanosč twojeho doma, Knježe, wěčnje.“

Tón Knjes je š kralom a krašnje wuhotowany. To je wěrnosč, na kotruž čzemy, pschede wščitkim w našich dnjach, šo rad dopomnič dacž. Šichetož čašy šu bjes dwěla ša tym, šo móže tež wěryžy čzłowjeł lohko do špytowanja pschicž, tał šo šo pocžina bojašniwje praschecž: Še dha tón Knjes woprawdže hiščeže š kralom? Šedži wón hiščeže w regimencze? Džerži wón šzeptar hiščeže we šwojej wšchomóžnej ruzy? —

Rěki posběhaju šo, reki posběhaju šwoje šchumjenje, reki posběhaju žołmy, škorži psalmista, hdyž špomina na njepschecželom wěrneho a žiweho Boha. Rěki posběhaju šo, reki posběhaju šwoje šchumjenje, reki posběhaju žołmy, dyrbimy tež my škoržicž, hdyž widžimy, tał wjele a tał šašaklych njepschecželom ma dženska Bože kralestwo. O, njeje žadny dobry, ale jara šly duch, kotryž wulke džěle našeho luda w pasorach džerži. Přjecž š tschescžijanštwom,

prjecž š wěru do wšchomóžneho, wěčneho Boha, prjecž š čzatanjom na wěčne, šbožne žiwjenje, my žanu nabožinu wjažy njetrjebamy, wołaju w šwojich šchczuwazyh šhromadžijnach, trubja won do šwěta we šwojich žadlawyh, njetschescžijanskich nowinach. Knježa a njeknježa škladuja hromadže radu pschecžimo temu Knjesu a jeho žalbowanemu a wołaju: Rostorhajmy jich šwjastki a čzišćimy wot šo jich šchtryki. Haj je, jało bychu wšchitžy čzercži rospuščženi byli, šo bychu žyrkej Šhryštufowu rošbili a našchemu ludu jeho wěru š wutrobny šwutorhali. —

A tola, njeh šu žołmy w morju wulke a šchumja hrošnje, tón Knjes je hiščeže wjetšči we wyškofšči. To je šo w minjenyh čzašach wjele šakrašnijenyh raš pokasalo, to budže šo tež w našim čzašu a w pschichodnyh čzašach wěščeže pokasacž. Šchtož tón Knjes šłubi, to wón tež džerži; a jeho šlubjenje reka: Šelske wrota njedyrbja moju žyrkej pschemož. Kaž je jeho žyrkej hač dotal wšchitke pschescžehanja šbožownje pschětrala a jeho kralestwo nje-pschewinjene woštalo, hač runjež je čzłowšta móž a čzłowšta mudrosč šebi hižom wšchu móžnu próžu dawala, jo wutupicž, tał budže tež w pschichodže. Šdyž budže tón Knjes prajicž: Šač dotal a niž dale, dha šo te štrachne žołmy šmėruja, a jich šchumjenje wotmjeltnje, a žyrkej Šhryštufowa budže šo šašo čzim lubošnišcho a wješelscho šelenicž a kežecž. Šehodla njebojmy šo, hdyž tež reki žalostnje žołmy posběhaju.

Tón Knjes je blisko pola naš,
Wón šwojich derje šnaje;

Wón wostanje tež kóždy čaš,
Tak dolho hač žwět traje,
Tych swojich sbože, mēr a trošcht,
Raž macz tych džěczi krašny lóšcht.
Čžescz Bohu Knjesej dajcze.

A njeskomdžmy tež wjele čaša se skorženjom a skwlenjom — se skorženjom hišcže ničto ničo porjedžil njeje — ale wojumy wjele bóle jedyn kóždy na swojim měscze, swěrnje a khroble pschecziwo njespscheczelam Božeho kralestwa. Kšhesčizian bycz rěka wojowacz, wojowacz pschecziwo njespscheczelam w naš a wokolo naš. Brónje k wojowanju mjenuje nam našy psalm. „Twoje słowo je prawa wučba, swjatoscz je rjanoscz twojeho doma, Knježe, wěcznje.“ Słowo Bože, kotrež je wótrische, džyli žadny na wobemaj bofomaj wótry mjecz, a swjatoscz Božich džěczi, jich pobožne žiwjenje, kotremuž dadža šo psched ludžimi swěczicz, tak šo woni jich dobre skutki widža a Wótza w njebješach khwala, haj, to šu te dobywacške brónje Božeho kralestwa. Psches tajke swjate žiwjenje šu šo přeni kšhesčizienjo wusnamjenjeli, tak šo žani pschecziwnizy žaneho poroka na nimi namafacz nje-móžachu. S tajkim na wobemaj bofomaj wótrym mjeczom Božeho słowa šu wučobnizy wojowali a wutrobny ša Jesuša dobywali. Psches to šo wusnamjenjecz, s tym wojowacz a dobywacz dyrbi tež hišcže džěczi Khrystuškowa žyrkej. S tym dyrbi wojowacz jako s dobrým mjeczom pschecziwo nadpadam hordeje čłowškeje mudrosče, s tym wotpošacz jako s dobrým schitom schipy hanjenja a słósče. S tym dyrbi dobywacz stajnje a pscheco hač do tamneho wulkeho dnja, hdžez tón Knjes wšchitkich swojich njespscheczelow ša podnožk swojich nohow položil, hdžez tež njewěra, se rženjom wšchaf, wusnawa: Tón Knjes je wopravdže s kralom a krašnje wuhotowany. Hamjen.

Šolta, farař w Parcowje.

Druhe rospominanje.

W čašku po tšjoch kralach dyrbi šo nad nami dopjelnicz, šchož šu jandželjo hody špěwali, šo by šo Khrystuš w naš narodžil. Na to džywa tež ta epistola:

Roł. 3, 12—17.

Luboscž je kšhesčiziana nusna pycha.

1. Čžeho dla dyrbimy ju wopofacz?
2. Kač dyrbimy ju wopofacz?
3. Šcho naš pošylnja ju wopofacz?

1. Čžeho dla dyrbimy ju wopofacz? To praja nam te tšičekne mjena (šcht. 12.) „wuswoleni Boži, swjeczi, lubi.“

„Wuswoleni Boži.“ My běchmy Boži hněw šašlužili, ale Bóh je naš wuswolil a naš swojeho šyna šesom Khrysta dla k čžesczi pošběnje. Psches njeho budžemy bjes našeje šašlužby a dostojnosče wuswoleni Boži. Teje njesašluženeje luboscže dyrbimy šo hódni wopofacz psches luboscž k bližšchemu. „Swjeczi.“ Wot naroda šmy my hrěšchizy a nimamy teje khwalby, kotruž na Bošy mēcz dyrbjeli. Se šwojeje mozy njemóžemy swjeczi bycz, ale psches Božu hnadu to budžemy. Za krej šesom Khrysta naš wučizjezi wot wšchitkich hrěchow, a psches šwojeho swjateho Ducha dokonja Bóh w naš šapoczany šutt swjeczenja. A hdžž šo w šlabosczi podšuwamy a hrěšchimy, wón nam pscheco šašo w šmilnosczu šwoju wumožazu ruky pošlicza. „Lubi.“ Wón naš lubuje a je nam šwoju luboscž najkrašnišcho šjewil w šwojim šynu. Šako lubowani Boži dyrbimy pač swojich šobucžłowjekow lubowacz.

2. Ale kač dyrbimy šwoju luboscž wopofacz? My dyrbimy mēr šđeržecž s čłowjekami (šcht. 12) psches wutrobnu šmilnoscz, šo šo nad bratrom šmilisch, kiž je w nusu a hubjenštwje; psches dobrocziwoscž, šo šymny nimo bratra nješhodžisch a jeho přjecž njesstorkašch, hdžž tebe prošy, ale dobrocziwy jemu lohki čžinišch pucz k tebi a jemu s pschecželnym šłowom trošhta jeho šrudobu položisch; psches ponižnoscz, kiž wě, šo šmy my wšchitzy psched Bohom hrěšchizy; psches čžichomnoscz, kiž po waschnju šwěta njeluboscziwoje šle je šlym njeplaczi, ale šle s dobrým pschewinje; psches ščžerpliwoscž, kiž njewustanje dawacz a wodawacz (šcht. 13). A hdžž je mēr kaženy, dyrbimy jón šašo twaricz psches šnješlivoscz: „šnješče jedyn drugeho a wodajcze šebi mjes šobu“ a čžinicž po pschikladže našeho Šbóžnika, kiž je wodač tež šwojim njespscheczelam. Wodajcze niz jenož je šłowami, ale je škutkom a we wutrobje. To pač dokonja ta luboscž, kiž je šwjašš dokonjenja. Luboscž dawa kšhesčizianej pravu pychu a čžini praweho wučobnika šesušoweho.

3. Dokelž pač to lohke njeje, pošafuje nam šawoř škóncžnje žórko, s kotrehož mōz čžerpany. „Tón mēr Boži wudžěl dobyče we waschich wutrobach.“ To je tón mēr, kotryž je šesuš; nam dobył se šwojeje šmjerczu na kšchizy a nam pschi šwojim džělenju šawostajil. Hdžž tón w našchich wutrobach knjezi, wohladamy čłowjekow ša šobuwumoženyh a bratrow, s kotrymiž šmy stawy na našej hłowje, kiž je Khrystuš. A njeby to pschecziwo štwórbje bylo, hdžž jedyn šaw nochžyl drugemu šlužicz? Štimašch-li tónle mēr, pytaj jón dobyč k šwojemu a swojich bližšchich šbožu, pucz je Bože šłowo: „dajcze šłowu Khrystušowemu bohacze mjes wami bydlicž.“ Bože šłowo je mōz Boža a živi naše šnuskowne žiwjenje. Wono wodži našču wolu a dawa mōz dobrotu čžinicž. A škóncžnje wšchitko w mjenje Knjesa šesuša — po jeho woli a pschikladže. S tajkeho žiwjenškeho šjednoczenja s nim žórki šo bohata mōz, luboscž bližšchemu wopofacz. To budže nam čžezke lohke a po šdacžu njemōžne mōžne. Šotom budžemy šo Bohu džakowacz, šo je nam mōz dač, se žohnowanjom w lubosczi štačž a škutkowacz. Hamjen.

„Luboscž je šakonja dopjeljenje.“

(Rołš. 13, 8—10.)

Šłōš (W. miš. harf, čž. 213): Kač krašne štowafščenje —

Šlej, krašnoscz šesušowa
Šso šjewi w kšhesčizanštwje!
— Čžič wotewrila nowa
Šso jemu k njeby je.

Šchož šakon njedoknja,
To luboscž šamože;
Tu wšchitzy to džž šhonja,
Šcho luboscž Boža je.

Bóh wutrobu je šwoju
Čži wotkrył w šesušu,
Šo wutrobu by šwoju
Ty pošchil s luboscžu.

Duž lubuj Knjesa šwěru
A lubuj bližšeho;
Še žiwěj šapšchimin wěru,
Kiž tebi dač je šo!

Wón Šbóžnik twój je miły,
Čže s hrěchow wumōže,
Šo pschipowjedal džiwny
By jeho luboscže.

Šchož šakon pschifafuje,
Še twoja pschiklušnoscz;
Pač pscheco pobrachuje
Čži polna dostojnoscz.

Šsy po šakonju hrěšchnik;
Šón nješny dopjelnil;
Twój wěczny wyschšchi-měšchnik
Wšchón dolh je šaplacžil.

Wuká s njeho luboscž Božu,
Šo čžeknješch s pošlecza;
Wšchaf k šwojemu je šbožu
Šso luboscž šjewila!

Hdžž luboscž Boža hrěje
Čži, čžłowcže, wutrobu,
Džž runo róži kčžje
Twój džak nētk w žiwjenju!

Tak bjes šakonja swjate
Še w dušchi horjenje,
Š nim dokonjenje date,
Kiž šakonja šónž je! —

Alóž Božeho słowa.

(Potracžowanje.)

San běšče tež w někotrym wotpohladanju jara dźiwneho waschnja a mějesche swoje nahladny wo pobožnosći. Wošebje njebě žanemu předarjej dobry, kotryž po jeho sčaczu a pónaczu Bože słowo prawje a čisće njeprědowasche. Dokelž po kraju wokolo cžahajšche sa swojim wifowanjom, dha snajesche storo wschitkich předarjom a wjedzesche tych, kotryž jeno k poslušarjam rjane słowa rěča, ale níz Bože. A tajkim wón potom wjazw ke mšči njechodžesche. Něhdy pschindže do wšy, hdžež předar njebě po jeho myšlach. A bě njeđelu rano; ke mšči so swonjesche. „Ty ke mšči njeponđžesč“, praji San pschi šebi — „pschetož sčtož tón předuje, to ty dawno wěšch: so je w lěče cžoplišcho, hacž w šymje; a so nalěto šněh taje a w šymje mjeršnje; a so je lóđ hladki a šněh běly; a so hnoj šmjerđzi a hnoji: to šy hižom domach w Šeffenskej wjedžil. Ty radšcho psched korčmu wostanjesch.

Mjes tym, so šebi San takle myšli, je so kemsch sapočal. Wón šlyšchi špěwanje: „Budž šhwalba Bohu šamemu a džaf sa jeho hnadu“ —, praji pschi šebi: „hdy by ty tola domach byl a mohł na nascheho předarja Šocha poslušacž a Bože słowo šlyšhecž!“ A hdž tak myšli, widži kofosch, kotraž njedaloko w hnoju hrjebje, so šhila a šornjatko namaka. San ji pschihladuje a praji: „sčto dha to štworjenje šbėra? ta šhupa kofosch tola hnoj nježerje?“ Wón tam dže, hlada a widži, so kofosch pschi hrjebanju něotre pscheńčne šornjatka wuhrjebuje a potom š hnoja šesbėruje. Tole widžiwšchi rjekny San mjelcžo: „ty šlepy cžlowjecze! nje-mėnišch ty, so mjes njerjadom, kotryž tamny předuje, tež pscheńčne šornjatka leža, a ty po nje njeńđžesč a je nješbėrasch! Šsy ty šhupišchi hacž tuta kofosch? A wón wostajšchi so šwojeho mudrowanja bėžesche špěšnje ke mšči a špěwa hišcže posłednje słowa š šėrluscha šobu: „kiž wumohł je Šsyn Boži psches matru a šmjercž žalošnu; wšmi wot naš wschitku šrudobu; na to so špušcžecž čžemy.“ —

A San posdžišcho powjedasche, so njewě, hdy je so jemu w kemschach tak lubiko, kaž tehdom; a so je jara wjele pscheńčnych šornjatkow w přědowanju namakał; tón njerjad pak je wostajil na šoku, kaž ta kofosch.

A San napominasche posdžišcho wschitkich separatistow, to šu tajzy, kiž šu so wot šwojeho předarja wotdžělili a k njemu ke mšči njechodža, dokelž po jich myšli a woli njeprěduje, tajkich napominasche wón, so njebychu kemsche škomdžili, njech je předar kajkiž čže; pschetož Bóh hlada na wutrobu, š kajšejž sčto k njemu pschindže. Dži do Božeho doma a pomyšł šebi tak: Luby Božo, ty mje snajesč a wěšch moje žadanje; ja du do twojeho doma, kaž šy to pschitasał, dai mi nětko w nim šlyšhecž słowa žiwjenja. A hdž tak čžinišch, budže Bóh šlyšhecž tvoje šdychowanje a čžinicž po tvojej proštwje.

So bu San w hospodže něhdy wobšranjenny, na to šym přjedy špomnil; so pak bu tež junu š mordaškich rukow wumoženny, wo tym čžu nětko powjedacž. Ta wěž mějesche so tak: San šhodžesche po wifowanju we kraju wokolo a pschindže junu posdže wječor do hospody mucžny a hlóđny; a š nim tež dwaj druhaj pucžowarjej, tak so bėchu tšjo w hromadže. Korčma pak bě w lěšu a mjes horami. Běšche to lěto po šydomlětnej wójnje. Wšhelki lóšy lud bě w kraju, rubjesche a franjesche, a pschescžehasche wobhdlerjom na wšch móžne waschnje, dokelž so jemu dželacž njechasche. Tucz tšjo pucžowarjo pschindžechu do korčmy. Bóry jako nuts štipichu, widžachu, so šo nimaja tudy ničeho dobrego nadžijecž, a maja teho dla jara ledžblimi byč. We korčmje bě jara nješchwarnje,

wšchudže šamy njerjad, rošlamane štoły a šawki, šarany a šchleńzy, a druge šudobje njemyte a šanjerodžene; wobhdlerjo korčmy bėchu šami masani a wlošy wšachu wokolo cžela. Wobhdlerjo šušachu šo kaž pšy: muž šwarjesche na žonu a žona na muža, a wobaj wrěšasčtaj na džeczi a šakrowasčtaj na cželedž. A cželedž bě njerodna a šelesche na hosposu a šospodarja. Džeczi bėchu lěnje a njeposlušne a njewuknychu ničžo hacž šame lóšystwo wot šaršchju a cželedže. Hdžež je tajke šospodarštwo a tajka njeprjadnosč, tam žane šchescžijanštwo w domje njeje; pschetož šchescžijanštwo wudebja tež cžlowjeka šwonšownje a polěpschuje jeho šwonšowne wobėńđenje. Hdžež pak je lóšystwo, njeroda, pschescžehanje a šelenje, tam njeje wobhdjenje šwjateho Duchu; ale tam byđli šly duch, wo kotrymž rěka: wón je mordač wot špocžatka.

A tak bėšche w tej korčmje, do kotrejež bě San šaschol se šwojimaj towaršchomaj, a hdžež dyrbjachu nětko pschenozowacž. We njemytnym šudobju pschinješechu jim žadane picže a šhlėb na nješchwarne blido, wokolo kotrehož roššchcžėpjene šawki na šhromnych nobach wšachu. Šod blidom ležachu rošlamane štoły a nobi wot nich, sčtož na puš pokasowasche, kotrež bėchu tudy njedawno byle.

Čži mucžni pucžowarjo žadachu šebi po wječerj do šoža. Duž bu jim pod tšechu šomorka pokasana. Na pódni bě w njej šłoma rošmjerwjena. Na tu móžachu so lehnycž. Tak bóry hacž šu šami, pčžnje San k šwojimaj towaršchomaj powjedacž, so wón na wobhdlerjach doma a na žlym šospodarštwje widži, so tudy žadny dobry lud njebyđli a so maja šo teho dla wobarnowacž. Šoni šacžinja durje šwojeje šomorke a wušapjeraja je, tak derje hacž móža. Šeho towaršchej mėnitaj, so šu nětk došč šakitani a so móža š měrom špacž. Šonaj šo na šłomu lehnjetaj a bóry wušnjetaj. San pak to njemėni, ale mėni, hdž Bóh njewobarnuje, dha je nasche wobarnowanje podarmo, wobroczi šo w nutrnej modlitwje k Bohu a prošy, so by čžyl šo wón nad nimi šmilicž a jich šakhowacž psched wschitkim nješbožom. Šotom šo tež k šwojimaj towaršchomaj lehnj; wušnyčž pak njemóžesche. Šokolo polnozy šlyšchi, šak dešeka hišcže žadny mėr njeje, ale šame šawšowanje a šelenje, šlyšchi tež, so je wjazw hošči do korčmy pschischlo. Wón stanje šašo a prošy Šoha wo pomož a rjeknje tež: Dyrbju-li tudy psches mordaškej ruzy wumrjecž, dha štaň šo twoja wola; budž mi jeno hnadny a wšmi moju dušchu k šebi! — A potom šawola šwojeju towaršchow a rjekny: „Štawajtaj, nětko njeje cžaf k španju, šmjertne štrachi šu šo pschiblišile.“ A jeho towaršchej stanjšchaj tež a pónasčtaj, so je to woprawdže wėrno; pschetož woni šlyšcha, šak šo čži njekrašnižy po ššhodže k jich šomorzy pschiblišuja. Korčmar čže durje wocžinicž, njemóže pak. Wón šakruje a šeli a woła, so dyrbja wocžinicž. Šan wotmolwi: „Dženš w nozy je tuta šomorka nascha a my přjedy njewocžinimy hacž na ranje. Šonkach šo čži njekrašnižy šapjeraja a čžedža durje wotštorcžicž. Nutskach šo čži tšjo tež šapjeraja a njedadža jim nuts. Korčmar je žalošnje njemdry, šeli a šwari: „pschinjesčže šekeru, ja hižom čžu potom te šhubžinti šam wobštaracž.“ Nětko je cžlowška pomož podarmo; pschetož šupy teho, kiž je po šekeru šchol, šu hižom šašo na ššhodže šlyšhecž. Šan šdychuje we šwojej wutrobje k Bohu.

Šam šo šda, jako njebychu šo mohli čži šawřeni wumóž se šłóštniwych rukow; a tola buchu wumoženi. Pschetož pola Šoha njeje žana wěž njemóžna; a čži, kiž šo Bohu domėrja a šo we wšchej nušy k njemu wołaja, tych wón wumóže a jich wušwobodži tež š čžertowškich šwajškow. Njemėrjazw njenuja tajke wumóženje šlepy pschipad; ale wėrjazw wjedža, so žaneho šlepeho pschipada njeje, ale so ma Bóh wschitko we šwojej wšchewomóžnej ruzy a wjedže cžlowške wutroby po šwojej woli. Hdž je sčto cželneho pucža šmyšł a njewě šo domoj namakacž, dha je to ša nješo šš. Ale wjele hórje je hišcže, hdž je šo cžlowjek na duchownym

puczu sabludžil a so sđaluje po nim wot njebjeskeho doma. Tajke sabludjenje cžlowjekow na cželnym puczu wumoh Sana a jeho towaršchow wot šmjercze. Sako bě tamny sly cžlowjek, sabludženy na duchownym puczu, se swojej šekeru na sřhodže, šlyšchachu wšchitzy, so so psched kžěžu na pštny ržžt duje a pohoncž praska s kšchudom. Pšst bě w nozy praweho pucza smyliš a pschijědže pččmje k tutej forcčmje runje w prawym cžařu. San je wumoženy a jeho towaršchej, a khwatachu na ranje s pšstom s teje mordarškeje jamy.

(Pšchichodnje dale.)

Wšchelake s bliska a s daloka.

Kžěžorowy narodny džen! To šlowo ma wješešy šynš w němškim kraju. Šdžěžkuli džěcži nascheho luda bydla, tam khwataju w duchu s wošebitym šacžucžom a žadanjom k tronej kžěžora-krala. Lubošč k njemu ščžini a wupyšči tuton džen sa krajny šwjedžen. Sako stawy jeneje šwójby ščželu krajnemu wótžej wojazy, burja, měščeženjo, stari a mlodži šwoje wutrobne sbožopšchecza. Tak cžinimy tež my, mala šerbška cžřjōda mjes wulkim ludom. Š tym šupimy a pschibšuschamy my, kiž s najwutrobnišchej lubošču a nješčōncžnej šwěrnosču špěwaju a wołaju: Šslawa a sbožo kžěžorej a kralej! Ale njedyrbi-li to tola mormy šynš a prošdne šlowo, ale něšcto hōdne byčž a pomhacž, dha dyrbimy šwoje wješele a šwoje sbožopšchecza psched teho pschinješč, wot kotrehož wšcho dobre k nam dele pschithadža a kiž ma wšchitkich cžlowškich džěcži, tež nascheho kžěžora a krala žiwjenje a sbožo we swojej ruzy. Tam džemy s džafowanjom, so je Bōh luby Šnjes hacž dotal kžěžora šdžeržal w jeho wažnym šastojništwje kaž w jeho šwójbje žohnowal a wutrobu, wofo a ruku pošylnil, bjes pschestacza lěpsche nascheho luda pytačž a jeho sbožo twaričž. Ša to so Bohu džafujemy, so so jemu radžicž da, naschemu krajej, hacž runjež je hidženja, nješwěrnosče a nješpschecželštwja tofo wofo to tak wjele, šloty mēr hacž dotal w cžejcži šdžeržicž. Ša to so džafujemy, so nasch kžěžor we wulkich wōjniškich škutkach šwoju cžescž psched šwětom njepyta, ale so jako Boži šastojnik ponižnje hłowu a wutrobu psched Šnjesom wšchitkich Šnjesow šthiluje a s wješešym ertom, hđžž nufne a dobre je, se šlowom a škutkom šwědcženje wotpołōži sa kšchescžijanski wěru a sa šwojeho Šbōžnika Šesufa Šhryštuša. Šdžžž tak kžěžor šwōlniwje a rady Bohu da šchtož Bože je, tam njeje ludej cžžž, kžěžorej dacž, šchtož je kžěžorowe. Cžescž nana a macž, tak je nam prajene. Cžescž, šchtož ma nanowu mōž a macžerne mjeno. Cžescžecze krala! šteji pišane, a šašo: Teho dla budžecze poddani wšchemu cžlowštemu wustajenju teho Šnjesa dla; njech je kralej jako najwšchšchemu, abo šastojnikam, jako tym, kiž šu wot njeho pōšłani. — Sako tajzy, kiž kžěžorej šwěru, cžescž, lubošč a pošlušchnosč s kopatej mēru dawaju, šupimy psched Boži šwjaty trōn a položimy tam kaž pobožny lud jako šobuprōštwy nasche sbožopšchecza dele sa kžěžora a krala. Pšpšymy, so by Bōh luby Šnjes jeho hnadnje šdžeržal a šakital roššwēcžil a wušwjecžil, šwjēšeliš a žohnowal; tež dale pšpšymy so by Bōh luby Šnjes jemu špožčil, wšchěch naschich nješpschecželom a wšcho šle nutškach a wonkach pscheminycž, w mērje nad naschim ludom knježicž, nascheho wōtžneho kraja cžescž a sbožo šdžeržecž a pschisporjecž a wohladacž, so wěra a šwěrnosč pod jeho šzeptarjom pschiberatej a nasch lud cžim dale a bōle šo šašo w bohabojošcži k temu Šnjesej wrōcži, s wutrobu šwōlniwy, Bohu dacž, šchtož je Bože, a kžěžorej, šchtož je kžěžorowe. —r.

— Wnošy bēchu, kotřiž šandženu njedželu s bojošču wocžafowachu na cžinjenje šozialdemokratnych šbžžarjom w naschim kraju. Tucži ludžo, kiž pschede wšchem temu napšchecžiwō džčłaju, so by

lud špokojom a w kraju mēr byl, šu we wšchěch wulkich a wjetřich měštach njedželu dopołdnja bohacze wopytane šhromadžišny wotdžerželi k pschekrařnjenju lētneho narodneho dnja revoluzije w Ruřowškej a k šařudženju wōlnneho prawa, po kotrymž šo wotpōšłani do krajneho šejma wušwoluja. Še jim šatrašchnje mjeršaza wēž, so tuto prawo jim pucž tam nuts tak lošči nječžini a durje tak šchērofo njewotewrja, kaž do kžěžorštwoweho šejma psches druge powšchitkowne a potajne wōlbne prawo. — Wšescze paš mējachu s woprēdta tež wotpohladanje, we wulkich cžahach psches město cžahacž, mērnym měšchecžanam psches wulku licžbu šwoju mōž pošlacž a wyschnosčž nastřōžicž. Ale šchto mōže prajicž, šchto by šo dale štalo a šchto bychu naschčžutwane a šašakle šly wuwjedle. Wšchako džē bē w Draždžanach widžecž, so wodžerjo bōřny wšchitku mōž nad šwojimi towaršchemi šhubja a šo w prawym cžařu s teje štrony, hđžžž šo ščłela a ruba, šhubja a štemu a šchłodže wobaracž nočžedža a njemōža. Tak bē šo tež psched krotkim po wulkej šhromadžišnje w Šamburgu mēlo. Šōnž bēšche wulki šbžžl a ropot, wurubjenje klawow a krejpschelecze. Pšolizištojo s cžařom šloro njemōžachu na njemērnych ludžoch dobhečž. Šsu w nušy na wohnjowej štraži dobru pomōž dostali. Sako ta šama s wultimi šylawami na žehliwe hłowy šylacž pocža, cžčłachu šhrobli ludžo, kiž chžychu město a kraj powrōcžicž, kaž šajazy psched ščłebami. — Šandženu njedželu bēšche šo wyschnosčž wšchudžom derje na to, šchtož mōžesche pschicž, pschihotowala. Tež wojazy bēchu hotowi, šbžžkarjom powucžicž, so w Ruřowškej njebydlimy a so ma nascha wyschnosčž wolu a mōž, njemērej wobaracž a mēr šakitalacž. Wojoščž w Šarlinje žana njebē. Kžěžor jēšdžēšche runje tak kaž hewal wokolo połdnja šwōj pucž, a lud jeho wješele štrawjesche. Ale šbžžkarjo wjedžichu, so wojazy w šasar-mach a w dworach kraloweho hroda nješju k paradže šhromadženi. Š tak wošta, džal budž Bohu, — wšchitko a wšchudžom někto hišchecze w dobrym mērje. — Wšchka hladašche na kicze, kiž jej psche wyšoko wišachu, wotwobrocži šo se šazpiwanjom a praži: Šsu šibate!

—r.

— W přēnjej komorje w Draždžanach je šo wo proštwje jednako, so byšchtej šo šwjedžen štjoch kralow a 1. pošutny džen jako šwjataj dnjej šbēhnyloj. Komora je šo tež sa šbēhjenje nascheho štareho šwjedženja štjoch kralow wuprajila, kotryž je wot naš lubowaný jako tōn džen, hđžžž tak rjež šwōj wošadny mišionški šwjedžen šwjecžimy a šo dopomniwšchi na nušu wobohich pohanow šwōj wopor škladujemy sa škut šwjateho mišionštwja. Nasche šerbške wošady bychu jara wobžarowale, hdy by šo tōn šwjedžen šbēhnyl. Wone štajeju šwoju nadžiju na nascheju šerbškeju šapōšłanzow, so budžetaj šo w mjenje nascheho šerbškeho luda w drugej komorje pschecžiwō šbēhjenju šwjedženja štjoch kralow wuprajicž!

— Kžěžor Wšlem a kžěžorka šwjecžitaj w februarje šwōj šlēborny kwaš a žyly lud hotuje šo. tōnle džen hōdnje šwjecžicž.

II. Šudanske praschenja wo biblijskich wošobach.

12.

Kotry šly kral šakōn da,
Moricž male hōlcžatka;
Šdnyž šo šynš hđže narodži,
Teho cžiščje do rēfi,
Tola jenož wot luda,
Kotryž do naš nješlušča,
Abō by šo pschisporjal,
Rošmnožil a kraj nam wšal.
Šenož hōlcžki njetepcže
Wostajecze tym žiwjenje!